
**DE NEDERLANDSE REGELGEVING MAG ERIN VOORZIEN DAT EIGEN
ONDERDANEN EN ONDERDANEN VAN ANDERE LIDSTATEN VERSCHILLEND
WORDEN BEHANDELD BIJ DE TENUITVOERLEGGING VAN EEN EUROPEES
AANHOUDINGSBEVEL**

Het kaderbesluit betreffende het Europees aanhoudingsbevel¹ bepaalt dat de lidstaten in beginsel gehouden zijn een Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen. In sommige gevallen mag de uitvoerende rechterlijke autoriteit echter weigeren een gezochte persoon over te leveren.

De Nederlandse wetgeving tot uitvoering van dit kaderbesluit bepaalt dat overlevering van eigen onderdanen wordt geweigerd indien deze is gevraagd ten behoeve van de tenuitvoerlegging van een bij onherroepelijk vonnis opgelegde vrijheidsstraf. Voor onderdanen van andere lidstaten is een dergelijke weigering daarentegen afhankelijk gesteld van de voorwaarde dat zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar rechtmatig in Nederland hebben verbleven en dat zij in het bezit zijn van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Wolzenburg, Duits onderdaan, is in Duitsland voor meerdere feiten veroordeeld tot een voorwaardelijke vrijheidsstraf van één jaar en negen maanden. Nadat hij Duitsland had verlaten om zich in Nederland te vestigen, heeft de Duitse rechterlijke instantie de voorwaardelijke strafonderbreking herroepen omdat Wolzenburg de voor die onderbreking gestelde voorwaarden had overtreden. Bijgevolg heeft de Duitse uitvaardigende rechterlijke autoriteit tegen Wolzenburg een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd en de Nederlandse uitvoerende rechterlijke autoriteit verzocht om zijn overlevering met het oog op de tenuitvoerlegging van de onherroepelijk geworden vrijheidsstraf.

De Nederlandse rechter heeft het Hof van Justitie in wezen vragen gesteld over de verenigbaarheid met het recht van de Unie van de nationale regelgeving die erin voorziet dat eigen onderdanen en onderdanen van andere lidstaten verschillend worden behandeld bij de weigering een Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen.

Allereerst herinnert het Hof eraan dat op grond van de richtlijn over het verblijf van burgers van de Unie², een burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar rechtmatig op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, aldaar een duurzaam verblijfsrecht verkrijgt. De richtlijn voorziet weliswaar in de mogelijkheid dat de betrokkene vraagt dat hem een document wordt verstrekt waaruit blijkt dat hij in het gastland een duurzaam verblijfsrecht geniet, maar schrijft deze formaliteit niet voor. Bijgevolg oordeelt het Hof dat **de uitvoerende lidstaat bij de toepassing van de grond tot facultatieve**

---

¹ Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB L 190, blz. 1).

² Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (PB L 158, blz. 77).

weigering van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel, niet naast een eis met betrekking tot de duur van het verblijf aanvullende administratieve eisen kan stellen, zoals het beschikken over een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Vervolgens gaat het Hof op basis van artikel 12 EG (het verbod van discriminatie) de verenigbaarheid na van de Nederlandse regelgeving die onderdanen van andere lidstaten die niet gedurende vijf jaar op het Nederlandse grondgebied hebben verbleven, anders behandelt dan eigen onderdanen. Het Hof herinnert eraan dat het Europees aanhoudingsbevel is gebaseerd op het beginsel van wederzijdse erkenning en dat, ofschoon de lidstaten in het algemeen gehouden zijn gevolg te geven aan een verzoek van een rechterlijke autoriteit van een andere lidstaat, zij niettemin over een zekere beoordelingsmarge beschikken bij de toepassing van de gronden tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging.

Om met het gemeenschapsrecht verenigbaar te zijn, moet het verschil in behandeling van de onderdanen objectief gerechtvaardigd zijn, evenredig zijn aan het nagestreefde doel en niet verder gaan dan noodzakelijk is ter bereiking van dit doel.

Het Hof oordeelt dat de grond tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging het onder meer mogelijk moet maken dat bijzonder gewicht kan worden toegekend aan de mogelijkheid, de kansen op sociale re-integratie van de gezochte persoon na het einde van de straf waartoe deze is veroordeeld, te verhogen. De uitvoerende lidstaat kan dus op goede gronden dit doel enkel nastreven ten aanzien van personen die een zekere mate van integratie in de samenleving van die lidstaat hebben aangetoond. In de onderhavige zaak kan de omstandigheid dat voor eigen onderdanen enkel de nationaliteitsvoorwaarde geldt en voor onderdanen van de overige lidstaten de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van vijf jaar, worden beschouwd als een waarborg dat de gezochte persoon in de uitvoerende lidstaat voldoende is geïntegreerd.

Daarnaast oordeelt het Hof dat een voorwaarde inzake een ononderbroken verblijf van vijf jaar voor onderdanen van andere lidstaten evenmin buitensporig kan worden geacht, met name gezien de eisen op het gebied van integratie.

Het Hof merkt in dat verband op dat het vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar overeenstemt met de verblijfsduur die burgers van de Unie op grond van de gemeenschapswetgeving juist aanspraak geeft op een duurzaam verblijfsrecht op het grondgebied van het gastland. Vervolgens stelt het vast dat de verblijfsvoorwaarde zoals die is voorzien in de onderhavige nationale regelgeving, niet verder gaat dan noodzakelijk is ter bereiking van de doelstelling, een bepaalde mate van integratie in de uitvoerende lidstaat van onderdanen van andere lidstaten te verzekeren.

Het Hof concludeert dat **artikel 12 EG (het verbod van discriminatie) zich niet verzet tegen de regelgeving van de uitvoerende lidstaat op grond waarvan de bevoegde rechterlijke autoriteit van die staat weigert uitvoering te geven aan een Europees aanhoudingsbevel dat tegen een van zijn onderdanen is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf, terwijl aan een dergelijke weigering in het geval van een onderdaan van een andere lidstaat, die als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft, de voorwaarde is verbonden dat die onderdaan gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar rechtmatig op het grondgebied van die uitvoerende lidstaat heeft verbleven.**

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het gemeenschapsrecht of over de geldigheid van een gemeenschapshandeling. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen

overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een zelfde probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170